

hvorfra det ærede Medlem er, skal være fire Raadmænd, og der skal desforuden nok være een eller to Bys, hvor der er et Par Raadmænd. I den Henseende skal jeg gjøre den ærede Rigsdagsmand opmærksom paa, at naar man her siger Borgermesteren, gaaer man ud fra, at Magistraten, hvor den bestaaer af flere Medlemmer, har en vis Forretningsgang, en vis Forretningsorden mellem sig selv, og naar vi her nævne Borgermesteren, see vi i ham Repræsentanten for Magistraten. Om han nu end ikke ved disse Leiligheder personligt kunde ønske at gjøre den ham tillagte Ret gjældende, saa er jeg dog overbevidst om, at han, hvor der er Raadmænd, vil gjøre det, naar et Par af dem henvender sig til ham derom og sige: Vi finde, at det er ønskeligt. Der, hvor der er Spørgsmaal, om, hvorvidt der skal forlanges Udsættelse af en Sags Afgjørelse til næste Møde, antage vi, at han vil forlange Udsættelse, naar Noget af Raadmændene ønsker det og henvender sig til ham derom, og i det andet Tilfælde, naar Borgermesteren ved en Afstemning ikke er i Majoriteten, da er det ganske rigtigt, at det er Udvalgets Fleertals Mening, at det kun skal være ham, der skal gjøre det nødvendigt, at en Sag kun kan afgjøres ved en Majoritet af $\frac{2}{3}$; men ogsaa der maa man jo forudsætte, at han til en vis Grad ikke vil gaae imod Raadmændene. Dersom hans Raadmænd ere enige om at ansee en Sag for ikke at være rigtig, ikke at burde tiltrædes, saa antager Fleertallet, at Borgermesteren vil være tilbøielig til at lytte saa stærkt til disse Mænd, der ere stillede ham ved Siden, at han derved gaaer med, og gaaer han ikke med dem, er han allsaa i Majoriteten, saa er det Udvalgets Fleertals Mening, at Beslutningen skal ansees for at være tagen. Naar det ærede Medlem derfor vil opnaae større Ret for Raadmændene ligeoverfor deres Formand, Borgermesteren, naar han vil, at de i visse Tilfælde skulle kunne tilfidesætte Borgermesteren, at deres Mening skal staae over hans, eller naar han mener, at der skal gives Raadmændene en større Myndighed, hvor Borgermesteren ikke finder, at denne Myndighed bør benyttes, saa maa han stille Forslag, der sigte dertil, og saa maa det være Thinget, som ved sin Majoritet afgjør,

om hans Anskuelse skal følges. Det, den ærede Rigsdagsmand ansøgte om, at man ikke jævnlig burde kunne benytte Udsættelse af Forhandlingen til det følgende Møde, kan jeg slet ikke forstaae. Naar der udtrykkelig staaer i Loven, at Borgermesteren paa sin Side eller mindst $\frac{1}{4}$ af de tilstedeværende Borgerrepræsentanter paa deres Side kunne forlange Sagens Afgjørelse udsat til et følgende Møde, hvorledes skal det da kunne vække Udium, troer jeg den ærede Rigsdagsmand sagde, eller Uvillie fra den anden Side, at en Ret, der staaer i Loven, bliver brugt? Dette er jo gjenfaldigt, og vilde det da være rigtigt, at Borgerrepræsentanterne mødte med Uvillie et Forlangende fra Borgermesterens Side om, at Sagen udsættes til et følgende Møde? Jeg troer, de vilde handle overordentlig uflogt og uberettiget, om de udviste nogen Uvillie derfor, men det Mødsatte maa jo ogsaa være Tilfældet; jeg kan ikke indrømme, at en Borgermester kunde ansee det som Noget, der krænkede ham, eller som Noget, der skulde vise Uvillie imod ham, at en Afgjørelse forlangtes udsat til næste Møde. Den ærede Rigsdagsmand meente ogsaa, saavidt jeg forstod ham, men jeg maa tilstaae, at hans Udtalelser ikke vare mig ganske klare, at en Borgermester, der ikke var tilfreds med, at en Sag udsattes til et følgende Møde, kunde beramme dette følgende Møde saa hurtigt efter det første, at der ikke blev Tid for Borgerrepræsentanterne til at tale indbyrdes om Sagen. Ja, dersom han gjorde det, vilde den ærede Rigsdagsmand have Ret i at sige, at det vilde vække Uvillie, thi det vilde aabenbart vise, at han ikke vilde respectere den Tanke, der er udtrykt i Loven; han vilde heller ikke gjøre det meget ofte, thi han vilde snart faae Følgerne deraf at føle, og derfor frygter jeg allsaa ikke. Jeg troer, at naar der efter Lovens Anvisning forlanges, at en Sags Afgjørelse skal udsættes til næste Møde, saa vil Borgermesteren ikke ansætte dette næste Møde tidligere, end at Borgerrepræsentanterne virkelig forinden ville have kunnet tale sammen om Sagen, saavidt det er deres Hensigt. Den ærede Rigsdagsmand synes heller ikke om de Tilspøininger, der ere foreslaaede til Udvalgets § 2. Forholdet er nu saaledes, at naar der fra en Bys